

var, at det egentlig var lovlig lidt den Gang, derfor fastsatte man det saaledes, at disse 800 Kr. kunde staa, selv naar Prisniveauet gik ned til Prisniveauet i 1914. Det glemte den ærede Ordfører fuldkommen, han omtalte det ikke med et Ord, og det er han heller ikke i Stand til, thi saa vilde han slaa sig selv paa Munden.

Den ærede Ordfører henstillede endvidere det Spørgsmaal til Overvejelse, om det var værdigt for et stort politisk Parti at stille sig saaledes, som Socialdemokratiet her stiller sig; han kunde forstaa vor Stilling i Modsætning til det radikale Venstres, men han henstillede til Overvejelse, om den var værdig. Jeg vil fremsætte det Spørgsmaal til Overvejelse, om det er værdigt for et knapt saa stort, men dog betydende Parti, med den Fortid, dette Parti har haft, at gaa ind for en Lovgivning, der tager fra Invaliderne, fra de arbejdsløse, fra de syge, fra de gamle, fra de tilskadedkomne for at udbetale af Statskassen Penge til Velhavere, til formuebesiddende, efter en stigende Skala opadtil. Jeg vil spørge: Er det værdigt for et Venstreparti, for et Parti, der kalder sig demokratisk?

For øvrigt vil jeg mene, at der ingen særlig Anledning er til at genoptage de Debatter, vi førte her i Tinget ved første, anden og tredje Behandling. Al Interesse knytter sig nu i Virkeligheden til Afstemningen. Det forekom mig, at jeg af den Tone, hvori den ærede Ordfører talte, ligesom kunde spore, at han følte sig som lidt af en Triumfator. Har han faaet Sikkerhed for, at Afstemningen nu vil falde anderledes ud end ved anden og tredje Behandling? Er der ført saadanne Forhandlinger, er der øvet et saadant Pres til en vis Side, at den ærede Ordfører nu kan optræde med den Tone, i den Rolle, hvori han optræder? Det vil jeg ikke haabe. Jeg kan dog ikke tænke mig, at nogen Folketingsmand nu, efter en Maanedes Forløb, skulde stemme anderledes overfor et Retspørgsmaal, et juridisk Spørgsmaal, end han eller hun stemte for en Maaned siden ved anden Behandling. Der kan man vist opkaste det Spørgsmaal, om det vilde være værdigt. Der kan man vist spørge . . . ja, men behøver vist ikke en Gang at spørge, der vil Vælgerne forstaa, at vil en Rigsdagsmand optræde paa den Maade, ja, saa er vist vedkommendes Rolle for alle Tider udspillet. Jeg kan ikke og vil ikke gaa ud fra, at det skulde være muligt. Hvis det var et Opportunitetsspørgsmaal, et praktisk Spørgsmaal, et Spørgsmaal om lidt mere eller lidt mindre, var det noget

andet; men naar man udtrykkelig indenfor den Floj af det konservative Parti, der stillede sig saaledes, har erklæret det for et Retspørgsmaal, kan vel ens Opfattelse af et saadant ikke forandres fra den 14. Juni til den 14. Juli, eller hvilken Dato det nu maatte være.

Vi maa beklage, at Lovforslaget er blevet yderligere forringet oppe i det andet høje Ting, særlig ved, at man lader de aandssvage gaa ud af Invalideforsikringen, et stort og vanskeligt Spørgsmaal, der tidt er drøftet, og som paa ny blev drøftet ved Revisionen i 1924, men hvor hele Rigsdagen med Regeringen sluttelig enedes om at lade de aandssvage blive inde under Invalideforsikringen. Jeg ser ganske vist, at en aandssvag kan komme med, hvis han kommer til Skade, mister et Ben eller en Arm. Han kan komme ind under Invalideforsikringen, hvis hans Lemmer kommer i Uorden, men hvad hjælper det, naar det Redskab, hvormed kan skal styre Lemmerne, ikke er i Orden? Vi maa paa det bestemteste protestere imod, at man nu gør om, hvad man var enig om i 1921, hvad man vedblev at være enig om i 1924: at de aandssvage naturligt hører hjemme under Invalideforsikringen, og det saa meget mere, hvis Loven er det, som Justitsministeren ved anden Behandling erklærede: en Forsørgelseslov. Da falder alle de Argumenter bort, der gaar ud paa, at de aandssvage ikke kan være inde under Forsikringen.

Jeg beklager altsaa, at Landstinget yderligere har forringet Lovforslaget. Vi agter at stemme mod den endelige Vedtagelse, ligesom vi gjorde, da Lovforslaget sidst var for her.

Men en Ting maa vi dog gaa ud fra vil finde Sted, nemlig at dette Ting ogsaa for sin egen Værdigheds Skyld opretholder det Retsstandpunkt, det indtog ved anden Behandling. Og da de Medlemmer af det konservative Folkeparti, der var med til at indtage dette Standpunkt ved anden Behandling, nu af formelle Grunde, paa Grund af Forretningsordenen, er afskaaret fra selv at stille Ændringsforslag, har vi indskrænket vore Ændringer til dette ene Punkt, som er det afgørende i dette Øjeblik. Alt det andet er i dette Øjeblik, som Sagen ligger, ligegyldigt, det eneste, det gælder om her, er, at Folketinget fastholder sit Standpunkt. Saa vil Loven enten bortfalde, hvilket efter min Mening vil være det bedste, thi saa kunde Socialkommissionen, som jeg tidt har sagt, faa Tid og Lejlighed til at underkaste hele Revisionsspørgsmaalet en grundig og saglig Behandling, og saa kunde